సుప్రీం కోర్టు రిపోర్టులు

వార్యం సింగ్ మరియు మరొకరు

వర్సెస్

అమర్‌నాథ్ మరియు మరొకరు

1953
డిసెంబర్ 18

[గౌరవ న్యాయమూర్తులు మెహర్ చంద్ మహాజన్ (సి జె), బి. కె. ముఖర్జీ, ఎస్.ఆర్.దాస్, వివియన్ బోస్ మరియు గులాంహసన్]

భారత రాజ్యాంగం , అధికరణలు 227 మరియు 241 — హైకోర్టు - జ్యుడీషియల్ సూపరింటెండెన్స్ అధికారాన్ని ప్రధానం చేసినా — అద్దెను నియంత్రించు అధికారి మరియు జిల్లా జడ్జి - ట్రిబ్యునల్‌లు అధికరణ 227 పరిధిలోనికి వచ్చునా - తూర్పు పంజాబ్ పట్టణ అద్దె పరిమితి చట్టం(1949 లోని III) హిమాచల్ ప్రదేశ్‌కు విస్తరించినట్లు , s.13(2)(i), నిబంధన - తొలిగించుట కోసం దరఖాస్తు చేసిన మొదటి విచారణ నాడు అద్దె బకాయిలను చెల్లించకపోవడం - చట్టపరమైన ప్రభావం.

హిమాచల్ ప్రదేశ్ యొక్క జ్యుడీషియల్ కమీషనర్ కోర్టు హిమాచల్ ప్రదేశ్ భూభాగాలు మొత్తానికి సంబంధించి అధికార పరిధిని అమలు చేస్తుంది.

అద్దె నియంత్రణ మరియు జిల్లా న్యాయమూర్తి తూర్పు పంజాబ్ అద్దె పరిమితి చట్టం ,1949 కింద న్యాయపరిధిని రాజ్యాంగంలోని అధికరణ 226 ప్రకారము కోర్టులు ద్వారా కాకుండా ట్రిబ్యునల్‌లు ద్వారా అమలు చేయవచ్చును మరియు హిమాచల్ ప్రదేశ్ భూభాగాలులో కూడా అమలు చేయబడుతుంది.

అందువలన ఆధికరణ 227(1) అధికరణ 241 తో కలిసి అటువంటి ట్రిబ్యునళ్లపై పర్యవేక్షణకై న్యాయ కమీషనర్ అధికారాన్ని కోర్టుకు అందజేస్తుంది.

అధికరణ 227(1)లో “దానికి సంబంధించి" అన్న పదం "ప్రాంతాలు" అనే పదంకే వర్తిస్తుంది కానీ "కోర్టులు మరియు న్యాయస్థానాలు" అనే పదాలు కి కాదు.

అధికరణ 227 ని బంధన (2) ప్రకారము సబార్డినేట్ కోర్టులు మరియు ట్రిబునల్ లపై హైకోర్టు పరిపాలనా పర్యవేక్షణ మాత్రమే అందిస్తుంది అన్న వాదనలో బలము లేదు ఎందుకనగా అధికరణలోని నిబంధన(2) , నిబంధన (1)లోని సాధారణ అమలు కు పక్షపాతము లేకుండా వర్తించునని వ్యక్తపరచబడింది

అధికరణ 227 ద్వారా అందించబడిన పర్యవేక్షణ అధికారం చాలా తక్కువగా మరియు సముచితంగా మాత్రమే వాడవలెను మరియు సబార్డినేట్ కోర్టులను తగిన కేసులలో వారి అధికార పరిధిలో ఉంచటానికి మాత్రమే కానీ వారి లోపాలుని సరిదిద్దటానికి కాదు.

సెక్షన్ 13(2)(1)లోని నిభంధనల ప్రకారము అద్దెను అద్దె చీటి లో తెలిపిన విధముగానూ లేదా కోర్టు ప్రధమ విచారణ నాడు అద్దె చెల్లించలేదని అద్దెదారులు వారి వైఫల్యాన్ని అంగీకరించినా క్రింది కోర్టులు ఏకపక్షముగా వ్యవహరించి అద్దెదారులని తొలిగించు ఉత్తర్వులు క్రింద కోర్టులు చట్ట ప్రకారము ఇవ్వవలసి ఉన్నప్పటికి , వారు వారికి ధఖలు పరిచిన అధికార పరిదిని ఉపయోగించుటకు నిరాకరించినందున మరియు ఇట్టి కేసు జుడీష్యల్ కమీషనరు జోక్యం చేసుకోవలసి ఉన్నది అయి ఉండి వారు అటుల చేసి సక్రమముగా వ్యవహరించారు

మోతీ లాల్ వర్సెస్ ది స్టేట్ శ్రీమతి సగ్రవతి ద్వారా (ఐ. ఎల్. ఆర్. [1952] 1 అలహా.558 పే. 567లో) మరియు దాల్మియా జైన్ ఎయిర్‌వేస్ లిమిటెడ్ వర్సెస్ సుకుమార్ ముఖర్జీ (ఏ. ఐ. ఆర్. 1951 కలకత్తా 193)లో ప్రస్తావించారు.

సివిల్ అప్పీలేట్ అధికార పరిధి: సివిల్ అప్పీల్ నం. 64/1953.

సివిల్ రివిజన్ నెం.52 /1951 హిమాచల్ ప్రదేశ్ లోని సిమ్లాలో జుడీష్యల్ కమిషనరు కోర్టు ద్వారా 29 నవంబర్, 1951 నాటి జడ్జిమెంట్ మరియు డిక్రీ నుండి ప్రత్యేక అనుమతి ద్వారా వెలువడిన అప్పీల్.

గోపాల్ సింగ్, అప్పీలుదారుల తరపున.

ఎస్. సి. ఐసాక్స్ (అమర్ నాథ్ చోనా, అతనితో), ప్రతివాదుల తరపున.

1954 జనవరి 19, కోర్టు తీర్పు గౌరవ న్యాయమూర్తి దాస్ ద్వారా అందించబడింది.

ఇది భారత రాజ్యాంగంలోని అధికరణలు 226 మరియు 227 కింద ప్రతివాదుల ద్వారా ఏర్పాటు చేయబడిన చట్టపరమైన చర్యలు (ప్రొసీడింగ్స్) లో హిమాచల్ ప్రదేశ్ జ్యుడీషియల్ కమీషనర్ 20 నవంబర్, 1951న వెలువరించిన ఉత్తర్వులకు వ్యతిరేఖముగా ప్రత్యేక అనుమతి ద్వారా వేయబడిన అప్పీల్.

ప్రస్తుత అప్పీల్‌కు దారితీసిన వాస్తవాలకు సంబంధించి గణనీయమైన వివాదం లేదు. అప్పీలుదారులు హిమాచల్ ప్రదేశ్‌లోని మహాసు జిల్లాలో సోలన్ బజార్‌లో ఉన్న ఒక నిర్దిష్ట దుకాణ ప్రాంగణంలోని అద్దెదారులు. 1947, 11 అక్టోబరు న, వారు అద్దె దస్తావేజును అమలు చేశారు, దాని ద్వారా వారు వార్షిక అద్దె రూ. 175 అని, దానిలో బైసాఖ్ చివరిలో రూ. 50 మరియు మిగిలిన రూ.125 అక్టోబర్ నెలలో 125 చెల్లించాలని అంగీకరించారు, ఆ సమయములో చెల్లించకపోయినట్లు అయితే ప్రతివాదులు అయిన యజమానులు, పేర్కొన్న అద్దె మొత్తాన్ని ఒకే మొత్తంలో తిరిగి పొందేందుకు అర్హులు. అద్దె దస్తావేజు ద్వారా సృష్టించబడిన అద్దె మొదటి సందర్భంలో ఒక సంవత్సరము వరకు మాత్రమే ఉంది, అయితే అద్దెదారులు అద్దెలో కొనసాగాలని కోరుకుంటే, వారు పేర్కొన్న పదవీకాలం ముగిసేలోపు తప్పనిసరిగా తదుపరి అద్దె దస్తావేజుని వ్రాయవలసి వుంటుంది. అప్పీలుదారులు ఎటువంటి తదుపరి అద్దె దస్తావేజును వ్రాయకుండా ప్రాంగణము యొక్క ఆక్రమణ కొనసాగించారు.

1948 మరియు 1949 సంవత్సరాలకు చెల్లించాల్సిన అద్దెల చెల్లింపులతో అప్పీలుదారులు బకాయిలు పడ్డారు మరియు ప్రతివాదులు, హిమాచల్ ప్రదేశ్ వరకు విస్తరించిన తూర్పు పంజాబ్ పట్టణ అద్దె పరిమితి చట్టం, 1949 లోని సెక్షన్ 13 (2) (i) ప్రకారం అప్పీలుదారుల తొలగింపు కోసం రెంట్ కంట్రోలర్‌కు దరఖాస్తులు చేశారు. అయితే, అప్పీలుదారులు అద్దె బకాయిలను కోర్టులో చెల్లించారు మరియు సెక్షన్ 13 (2) (i)కి సంబంధించిన నిబంధన యొక్క ప్రయోజనాన్ని క్లెయిమ్ చేసారు. క్లెయిమ్ అనుమతించబడింది మరియు పేర్కొన్న దరఖాస్తులు 18 డిసెంబర్ 1950న తిరస్కరించబడ్డాయి.

అప్పీలుదారులు 1950 సంవత్సరానికి చెల్లించాల్సిన అద్దె చెల్లింపులో మళ్లీ బకాయిలు పడ్డారు. డిసెంబరు 26, 1950న, ప్రతివాదులు అప్పీలుదారులకు మొత్తము బకాయి చెల్లించమని నోటీసును అందజేసారు కానీ అప్పీలుదారులు అలా చేయడంలో విఫలమయ్యారు. ప్రతివాదులు

అందువలన, 2 జనవరి, 1951న, అద్దె చెల్లించని కారణంగా అప్పీలుదారుల తొలగింపు కోసం సెక్షన్ 13 (2) (i) కింద ఒక దరఖాస్తును దాఖలు చేశారు.

ఆ తర్వాత, 10 జనవరి, 1951న, అప్పీలుదారులు చట్టంలోని సెక్షన్ 4 ప్రకారం సరసమైన అద్దెను నిర్ణయించడం కోసం రెంట్ కంట్రోలర్‌కు దరఖాస్తు చేసుకున్నారు.

25 జనవరి, 1951న, అప్పీలుదారులు అద్దె చెల్లించనందుకు మరియు నోటీసు యొక్క రసీదుని అంగీకరిస్తూ విచారణలో సెక్షన్ 13 (2) (i) కింద వ్రాతపూర్వక వాదన [ప్రతిపాదన] ను దాఖలు చేశారు , అయితే (i) ప్రతివాదుల తొలగింపు కోసం చేసిన మునుపటి దరఖాస్తులను తిరస్కరించిన కారణంగా దరఖాస్తును నిరోధించాలని విజ్ఞప్తి చేశారు మరియు (ii) చట్టంలోని సెక్షన్ 4 ప్రకారం న్యాయమైన అద్దెను నిర్ణయించడం కోసం వారి దరఖాస్తు పెండింగ్‌లో ఉన్నందున ప్రస్తుత దరఖాస్తును స్వీకరించడం సాధ్యం కాదు, అని వాదన లేవనెత్తారు.

20 ఫిబ్రవరి, 1951న, అద్దె నియంత్రణ అధికారి (రెంట్ కంట్రోలర్) ఈ క్రింది నిర్ణయించాల్సిన అంశములు [ఇష్యూస్] లను రూపొందించారు:-

(1) డిసెంబరు 18, 1950 నాటి జిల్లా జడ్జి తీర్పును దృష్టిలో ఉంచుకుని దరఖాస్తు స్వీకరించదగినదా లేదా అన్నది ప్రశ్న?, నిరూపించవలసిన బాధ్యత ప్రతివాదులపై ఉన్నది .

(2) నిర్ణయించాల్సిన అంశం సంఖ్య. 1 నిరూపించబడనట్లయితే, వ్యతిరేక పక్షం (అద్దెదారులు) అద్దె చెల్లించకపోతే అందువలన వారు తొలగించబడటానికి బాధ్యత వహిస్తారా ? నిరూపించవలసిన బాధ్యత వాదులపై ఉన్నది.

(3) ఎదుటి పక్షం ఇప్పటికే పేర్కొన్న కోర్టులో అద్దె స్థిరీకరణ కోసం ఒక దరఖాస్తును దాఖలు చేసింది మరియు వారి దరఖాస్తుపై నిర్ణయం తీసుకునే వరకు తొలగించుటకు వీలు లేదా మరియు పేర్కొన్న దరఖాస్తుపై దాని ప్రభావం ఏమిటి? అని నిరూపించవలసిన బాధ్యత ప్రతివాదులపై ఉన్నది.

1948 మరియు 1949 సంవత్సరాలకు అద్దెలు చెల్లించకపోవడానికి సంబంధించిన మునుపటి దరఖాస్తుల ప్రకారం , 1950కి అద్దె చెల్లించకపోవడంపై వేయబడిన ప్రస్తుత దరఖాస్తుపై చట్టంలోని సెక్షన్ 14 ప్రకారం నిషేధం లేదని, మే 29, 1951 నాటి తన తీర్పు ద్వారా అద్దె నియంత్రిక (రెంట్ కంట్రోలర్) పేర్కొన్నారు కానీ అద్దె బకాయిలు ఉన్నాయనే వాస్తవాన్ని అంగీకరించినప్పటికీ ,

వివాదములో ఉన్న స్థలంని ప్రతివాదులను స్వాధీనం చేసుకోమని అప్పీలుదారులను ఆదేశిస్తూ ఆర్డర్ చేయడం సముచితమని రెంట్ కంట్రోలర్ భావించలేదు. ఆయన తెలిపిన కారణాలు ఇలా ఉన్నాయి:-

"అద్దెదారు యొక్క అభ్యర్థన అద్దె నియంత్రిక (రెంట్ కంట్రోలర్) ద్వారా సరసమైన అద్దె స్థిరీకరణ కోసం ఎదురుచూస్తున్నప్పుడు అద్దె చెల్లించనందుకు సంబంధించి , తొలిగించబడటానికి తగినంత కారణము కాదు. అద్దె రికవరీ కోసం సివిల్ దావా ఉంటుంది ఆ అద్దెను పొందేందుకు ఇది మరింత సముచితమైన పద్ధతి కాబట్టి నేను దావాను విస్మరిస్తున్నాను. ఇరు పక్షాలు వారు వారి ఖర్చులు స్వంతంగా భరించాలి."

ప్రతివాదులు చట్టంలోని సెక్షన్ 15 కింద మహాసు జిల్లా జడ్జికి అప్పీలు చేసుకున్నారు. మాననీయ జిల్లా న్యాయమూర్తి ఈ విధముగా గమనిస్తూ అప్పీల్ని తోసిపుచ్చారు. –

హిమాచల్ ప్రదేశ్‌కు వర్తించే సెక్షన్ 13 (2) పంజాబ్ అర్బన్ రెంట్ పరిమితి చట్టం ప్రకారం , నియంత్రిత అద్దె చెల్లించలేదని గుర్తించినట్లయితే యజమాని స్వాధీనం చేసుకునేలా అద్దెదారుని ఆదేశించడం తప్ప వేరే మార్గం లేదు అని భూస్వామి తరపున కోరబడింది. నిస్సందేహంగా, ఇది సరైన చట్టపరమైన విధానము, కానీ ప్రస్తుత సందర్భంలో అద్దె చెల్లించని కారణం అద్దెదారు సరసమైన అద్దె స్థిరికరణ చేయడానికి దరఖాస్తును దాఖలు చేయడం ద్వారా సృష్టించబడిన చట్టపరమైన స్థితిని తప్పుగా అర్థం చేసుకోవడం. కాబట్టి , ఈ కేసును వేరుగా చూడవచ్చును మరియు సెక్షన్ 13 (2), పంజాబ్ అర్బన్ అద్దె పరిమితి చట్టం పరిధిలోకి రాదని నేను భావిస్తున్నాను."

ప్రతివాదులు జిల్లా జడ్జి యొక్క ఉత్తర్వును కొట్టివేయాలని భారత రాజ్యాంగంలోని అధికరణలు (ఆర్టికల్) 226 మరియు 227 ప్రకారం హిమాచల్ ప్రదేశ్ జ్యుడీషియల్ కమిషనర్‌ను ఆశ్రయించారు. అద్దె దస్తావేజు ద్వారా లేదా సెక్షన్ 13 (2) (i)కి సంబంధించిన నిబంధన ప్రకారం కోర్టు యొక్క మొదటి విచారణలో అందించిన విధంగా అద్దెను చెల్లించడంలో విఫలమైనట్లు అంగీకరించిన దృష్ట్యా, మాననీయ జ్యుడీషియల్ కమీషనర్, చట్టప్రకారం చేయవలసిన పనిని చేయని అద్దెదారులపై తొలిగించుట కోసం ఆర్డర్ చేయడానికి నిరాకరించడంలో దిగువ కోర్టులు ఏకపక్షంగా వ్యవహరించాయి మరియు అటువంటి పరిస్థితిలో న్యాయ కమీషనర్ కోర్టు జోక్యం చేసుకొని . సబార్డినేట్ కోర్టులను వాటి అధికార పరిధిలో ఉంచాలని ఆదేశించారు. తదనుగుణంగా దిగువ కోర్టుల ఆదేశాలను పక్కన పెట్టి , తొలగింపు కోసం వేసిన దరఖాస్తును అనుమతించారు , అయితే

అప్పీలుదారులకు ప్రాంగణాన్ని ఖాళీ చేయడానికి మూడు నెలల సమయం ఇచ్చారు. ఈ కోర్టు నుండి పొందిన ప్రత్యేక అనుమతి ద్వారా అప్పీల్‌పై అప్పీలుదారులు ఇప్పుడు ఈ కోర్టుకు వచ్చారు.

ఈ అప్పీల్‌కు మద్దతుగా హాజరైన మాననీయ న్యాయవాది , న్యాయ కమిషనర్ పూర్తిగా అధికార పరిధి లేకుండా వ్యవహరించారని వాదించినారు (1) రెంట్ కంట్రోలర్ లేదా జిల్లా జడ్జి చట్టం ప్రకారం అధికారాలను వినియోగించుకోవడం హైకోర్టు అధికార పరిధికి రానందున, అధికరణ 227 రెంట్ కంట్రోలర్ లేదా డిస్ట్రిక్ట్ జడ్జిపై జ్యుడీషియల్ కమీషనర్ యొక్క కోర్టుకు ఎటువంటి అధికారాన్ని ఇవ్వదు మరియు (2) ఆ ఆర్టికల్ 227 తో పాటు ఆర్టికల్ 241 తో చదివిన జ్యుడీషియల్ కమీషనర్ కోర్టుకు న్యాయ పర్యవేక్షణ అధికారాన్ని ఇవ్వదు.

రె. 1 -- హిమాచల్ ప్రదేశ్ న్యాయ కమీషనర్ యొక్క న్యాయస్థానం హిమాచల్ ప్రదేశ్ యొక్క మొత్తము భూభాగాలకు సంబంధించి అధికార పరిధిని అమలు చేస్తుంది. ఈ చట్టం కింద అధికార పరిధిని అమలుచేసే అద్దె నియంత్రిక (రెంట్ కంట్రోలర్) మరియు జిల్లా న్యాయమూర్తి ఖచ్చితంగా ట్రిబ్యునల్‌లు , కోర్టులు కాకపోయినా , హిమాచల్ ప్రదేశ్ భూభాగాల్లో పనిచేస్తాయి. కాబట్టి, ఆర్టికల్ 227(1) తో చదివిన ఆర్టికల్ 241 అటువంటి ట్రిబ్యునల్‌లపై జ్యుడీషియల్ కమీషనర్ కోర్టుకు పర్యవేక్షణా అధికారాన్ని అందిస్తుంది. "దీనికి సంబంధించి" అన్న పదాలు స్పష్టంగా “ప్రాంతాలు” అనే పదానికి అర్హత కలిగి ఉంటాయి మరియు "కోర్టులు మరియు ట్రిబ్యునల్స్" అనే పదాలు కాదు.

రె. 2. – అధికరణ (ఆర్టికల్) 227 లోని హెచ్చు భాగం [మెటీరియల్] , భారత ప్రభుత్వ చట్టం, 1915లోని సెక్షన్ 107లోని నిబంధనలను గణనీయంగా పునరుత్పత్తి చేస్తుంది , ఆర్టికల్ ద్వారా పర్యవేక్షణ అధికారాన్ని ట్రిబ్యునల్‌లకు కూడా విస్తరించబడుతుంది. ఈచట్టం కింద అధికార పరిధిని అమలు చేస్తున్న అద్దె నియంత్రికదారు (రెంట్ కంట్రోలర్) మరియు జిల్లా న్యాయమూర్తి ట్రిబ్యునల్‌లు అని మరియు వివాదాస్పదం చేయబడలేదు. అధికరణ ద్వారా అందించబడిన పర్యవేక్షక అధికారం యొక్క స్వభావం గురించి మాత్రమే ప్రశ్న లేవనెత్తబడింది. ఈ అధికరణ (ఆర్టికల్) సబార్డినేట్ కోర్టులు మరియు ట్రిబ్యునల్‌లపై హైకోర్టు పరిపాలనా పర్యవేక్షణను మాత్రమే అందిస్తుంది అనే వాదనకు మద్దతుగా అధికరణ లోని క్లాజ్ (2)ద్వారా సూచన చేయబడింది. క్లాజ్ (2) క్లాజ్ (1)లోని నిబంధనల సాధారణ అమలుకు పక్షపాతం లేకుండా అని వ్యక్తీకరించబడినందున మేము ఈ వాదాన్ని అంగీకరించలేము. ఇంకనూ, భారతదేశంలో న్యాయపరమైన అభిప్రాయం యొక్క

ప్రాధాన్యత ఏమిటంటే, హైకోర్టుల చట్టం , 1861లోని సెక్షన్ 15 కి సమానమైన సెక్షన్ 107, ఇతర చట్టాల నిబంధనలకు దూరంగా మరియు స్వతంత్రంగా హైకోర్టుకు న్యాయ పర్యవేక్షణ అధికారాన్ని ఇచ్చింది. హైకోర్టుకు పునర్విచారణ అధికార పరిధిని దీనికి సంబంధించి , భారత ప్రభుత్వ చట్టం , 1915లోని సెక్షన్ 107, భారత ప్రభుత్వ చట్టం , 1935లో సెక్షన్ 224 గా పునరుత్పత్తి చేయబడిందని గుర్తుంచుకోవాలి. అయితే, 1935 చట్టంలోని సెక్షన్ 224, సబ్-సెక్షన్ (2)ని ప్రవేశపెట్టింది, ఇది కొత్తది , సెక్షన్‌లోని ఏదేని హైకోర్టుకు ఏదైనా అధికార పరిధిని ఇస్తున్నట్లుగా భావించరాదని, ఏదైనా కిందిస్థాయి కోర్టు తీర్పును ప్రశ్నించకూడదని అందిస్తుంది. కానీ అప్పీల్ లేదా పునర్విమర్శకు లోబడి ఉంటుంది. పైన పేర్కొన్న వివిధ హైకోర్టుల నిర్ణయాల ప్రభావాన్ని రద్దు చేయాలనే ఆలోచన బహుశా ఉండి ఉంటుంది. 1935 చట్టంలోని సెక్షన్ 224 రాజ్యాంగంలోని ఆర్టికల్ 227 లో కొన్ని సవరణలతో పునరుత్పత్తి చేయబడింది. 1935 చట్టంలోని సెక్షన్ 224 నుండి సబ్-సెక్షన్ (2) ఆర్టికల్ 227 నుండి తొలగించబడిందని గమనించడం గమనార్హమైనది . భారతదేశంలోని అన్ని హైకోర్టులు ఈ ముఖ్యమైన మినహాయింపును పరిగణించాయి , వీరికి ముందు ఈ ప్రశ్న తలెత్తింది. హైకోర్టు చట్టం , 1861 లోని సెక్షన్ 15 మరియు భారత ప్రభుత్వ చట్టం , 1915లోని సెక్షన్ 107 ప్రకారం న్యాయ పర్యవేక్షణ అధికారాన్ని హైకోర్టు కలిగి ఉంది . – మోతీ లాల్ వర్సెస్ ది స్టేట్ శ్రీమతి సగ్రవతి ద్వారా(1) వేరొక దృక్కోణం తీసుకున్న ఏ కేసుపైనా మా దృష్టిని ఆకర్షించబడలేదు మరియు ప్రస్తుతం సూచించినట్లుగా , భిన్నమైన అభిప్రాయాన్ని తీసుకోవడానికి మాకు ఎటువంటి కారణం కనిపించదు.

అధికరణ (ఆర్టికల్) 227 ద్వారా అందించబడిన ఈ పర్యవేక్షణ అధికారం , దాల్మియా జైన్ ఎయిర్‌వేస్ లిమిటెడ్ v. సుకుమార్ ముఖర్జీ (2) లో గౌరవనీయ ప్రధాన న్యాయమూర్తి హారీస్ చే సూచించబడినట్లుగా, చాలా తక్కువగా మరియు అనుచితమైన కేసులకు మాత్రమే ఉపయోగించాలి ఇది సబార్డినేట్ కోర్టులను వారి అధికార పరిధి లో ఉంచడానికే కానీ కేవలం లోపాలను సరిదిద్దడానికి కాదు. వారి అధికారం యొక్క హద్దులు మరియు కేవలం లోపాలను సరిదిద్దడానికి కాదు. మా ముందున్న కేసులో జ్యుడీషియల్ కమీషనర్ సరిగ్గా ఎత్తి చూపినట్లుగా , దిగువ కోర్టులు తొలగింపు కోసం ఆర్డర్ చేయడానికి నిరాకరించడంలో ఏకపక్షంగా వ్యవహరించాయి. దిగువ న్యాయస్థానాలు చట్టపరమైన స్థితిని గ్రహించాయి , కానీ సెక్షన్ 13 (2) (i) ప్రకారం వారు చేయవలసిన విధిని చేయడానికి నిరాకరించాయి మరియు తద్వారా చట్టం ద్వారా వారికి ఇవ్వబడిన అధికార పరిధిని

ఉపయోగించుకోవడానికి నిరాకరించాయి. కాబట్టి, జ్యుడీషియల్ కమీషనర్ యొక్క న్యాయస్థానం జోక్యం చేసుకోవాలసిన సరియిన కేసు మరియు అది

(1) ఐ.అల్.ఆర్.[1952] 1అలహాబాద్. 558 లో567, (2) ఏ.ఐ.ఆర్.1951కలకత్తా. 193.

అలా చేయడం చాలా సరైనది. మా అభిప్రాయం ప్రకారం , ఆర్టికల్ 136 ప్రకారం ప్రత్యేక సెలవు ద్వారా అప్పీల్‌లో మనం జోక్యం చేసుకోవాల్సిన అవసరం లేదు . అందువల్ల, అప్పీల్ తప్పనిసరిగా ఖర్చులతో కొట్టివేయబడాలి.

అప్పీల్ కొట్టివేయబడింది.

అప్పీలుదారులకు ఏజెంట్: ఎంఎం సిన్హా.

ప్రతివాదికి ఏజెంట్: కె.ఎల్.మెహతా.